

De escaperoom

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Megan Goldin

De escaperoom

Vertaald door
Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4697 2

Text Copyright © Megan Goldin, 2018

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd.

This edition published by arrangement with Penguin Random
House Australia Pty Ltd.

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *The Escape Room*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, Penguin Random House

Omslagontwerp © Ervin Serrano, bewerkt door Studio Jan de Boer

Omslagillustraties © Getty Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*De hoogste vorm van oorlogskunst is onderwerping
van de vijand zonder gevecht.*

Sun Tzu

Proloog

Het was Miguel die op een ijskoude zondagochtend om 4.07 uur naar 911 belde. De stem van de jonge bewaker trilde, maar hij verborg zijn angst achter een nonchalante toon.

Miguel was een fanatieke bodybuilder geweest tot hij zijn rug blieseerde met dozen tillen in het magazijn waar hij werkte. Nu moest hij genoeg nemen met een baantje als nachtwaker van een nieuwe, bijna voltooide luxe kantoortoren. Hij was nog altijd gespierd, had donker haar en een kuiltje in zijn kin.

Miguel was met een vluchtige inspectie bezig toen er een gil weerklonk. Maar hij hoorde eerst niets vanwege de hiphop die door zijn grote koptelefoon schalde terwijl hij de duistere hoeken van de lobby met zijn zaklamp bescheen.

De lichtbundel gleed over de nissen met klassieke gezichten van Griekse bustes. De in brons gegoten reproducties gaven de ruimte met hun griezige bovenaardse uitstraling iets van een mausoleum.

Miguel zette de muziek even uit, op zoek naar een andere playlist. Op dat moment hoorde hij het laatste stukje van een gesmoorde gil.

Het geluid kwam zo onverwachts dat hij onmiddellijk stil bleef staan. Het was niet de eerste keer dat hij 's nachts vreemde geluiden had gehoord, variërend van luid miauwende en vechtende katten tot de wind die om de bouwkransen hilde. Het bleef verder

stil en hij vervloekte zichzelf vanwege zijn kinderachtige reactie. Hij drukte op PLAY en werd direct overspoeld door de explosieve beat van een nummer dat populair was in de clubs waar hij met zijn vrienden uitging.

Maar iets in het schrille geluid dat hij even eerder had gehoord verontrustte hem genoeg om extra alert te blijven.

Hij bukte om het slot van de draaideur te controleren. De deur was goed afgesloten. Met zijn zaklamp bescheen hij twee stilstaande liften en daarna, boven zijn hoofd, de glazen tussenverdieping die uitzicht over de lobby bood.

Hij scheen achter de lange receptiebalie van lichte eiken panelen en zag een zwarte stoel die in een vreemde hoek stond, alsof iemand met grote haast was vertrokken.

Een lange ladder leunde tegen de muur waar het café in de lobby werd ingericht, bij een fontein die het nog niet deed. Naast de trap stonden in plastic verpakte horecatafels en -stoelen.

In de verste hoek gleed de lichtbundel over een gedetailleerde maquette van het kantorencomplex die makelaars aan potentiële huurders lieten zien in hun naarstige pogingen om de gewenste bezettingsgraad te halen voordat het gebouw volgende maand opgeleverd zou worden.

De maquette toonde tot in detail het ambitieuze plan om een wijk met leegstaande pakhuizen, die als een magneet daklozen en junks had aangetrokken, in een luxe financieel district en exclusieve winkelcentra te veranderen. De eerste toren was bijna voltooid. De tweede voor de helft.

Toen Miguel zich omdraaide naar de hal met de liften, zag hij iets zo onverwachts dat hij zijn koptelefoon van zijn oren naar zijn schouders duwde.

Een van de liftknoppen lichtte groen op in het donker. Alsof de lift in gebruik was. Maar dat was onmogelijk, want hij was helemaal alleen in het gebouw.

In de ontnuchterende stilte die volgde toen hij zijn koptelefoon had afgezet overtuigde hij zichzelf er nogmaals van dat zijn vage

onrustgevoelens de hallucinaties van een vermoeide geest waren. Er bevond zich niemand in de lift om de doodeenvoudige reden dat nachtwakers de enige mensen waren die op zaterdag en zondag in het gebouw rondliepen. Twee per dienst. Behalve deze nacht, waarin Miguel alleen het fort bewaakte.

Toen de andere bewaker, Stu, niet was komen opdagen, had Miguel besloten dat hij het wel alleen zou redden. De bouwplaats was afgesloten met hoge hekken met prikkeldraad en een zware elektrische poort. Niemand kon naar binnen of naar buiten voordat zijn dienst eindigde.

In de vier maanden dat hij hier had gewerkt waren de enige indringers straatkatten en ratten geweest die midden in de nacht over de bouwmaterialen scharrelden. Tijdens de nachtdienst gebeurde er nooit iets.

Dat vond hij juist zo aantrekkelijk aan het baantje. Hij kon studeren en slapen en kreeg nog betaald ook. Soms sliep hij een paar uur op de zachte leren bank in de lobby, die hij aanzienlijk comfortabeler vond dan de bobbelige stretcher in het mobiele kantoortje waarin de bewakers tussen hun inspectierondes door om beurten konden rusten. De beveiligingscamera's waren nog niet aangesloten en dus kraaide er nog geen haan naar.

Vanaf de belangrijkste toegangsweg leek het complex al voltooid. Langs de oprijlaan stonden jonge esdoorns in grote plantenbakken. De lobby was aangekleed en gemeubileerd om indruk te maken op mogelijke huurders die kantoorruimte kwamen bekijken.

De tweede toren, met uitzicht over de East River, stond nog in de steigers en was dus overduidelijk een bouwplaats. Zeecontainers met bouw materiaal stonden als kleurrijke legoblokken op een modderig veld naast bulldozers en een bouwkraan.

Miguel haalde net de sleutels van zijn riem om door de zijingang naar buiten te gaan toen hij een keiharde knal hoorde. Zijn oren tuiten van het geluid dat door het hele gebouw weergalmde.

Er volgden nog twee knallen. Geen twijfel mogelijk: er werd geschoten. Hij dook op de grond en belde 911. Hij was doodsbang dat de schutter naar de lobby zou komen, maar als de macho die hij was, verborg hij zijn angst achter bravoure.

‘Er is hier iets niet in de haak.’ Hij gaf de telefonist van 911 het adres door. ‘De politie moet komen.’

Afgaand op de koele en sceptische toon van de telefonist vreesde hij dat zijn oproep qua prioriteit net na de koffieautomaat kwam.

Met een hart dat roffelde als een trommel wachtte hij de komst van de agenten af. ‘Schijterd,’ mompelde hij bij zichzelf terwijl hij dekking zocht achter een bank. Hij hield zijn overhemd voor zijn mond om het geluid van zijn snelle ademhaling te smoren, bang dat de schutter zou horen waar hij zat.

Tot zijn grote opluchting zag hij de lobby eindelijk oplichten in het vaalblauwe schijnsel van zwaailichten. De politieauto stopte op de taxiparkeerplaats en Miguel liep naar buiten, de agenten tegemoet.

‘Wat is er aan de hand?’ Een oudere agent met een flinke hangbuik over zijn broekriem stapte aan de passagierskant uit.

‘Geen idee. Ik hoorde een gil. In het gebouw. Daarna hoorde ik knallen. Ik ben er tamelijk zeker van dat het schoten waren.’

‘Hoeveel schoten?’ Een jongere agent liep om de auto heen naar hen toe en liet zijn kauwgom klappen.

‘Twee, misschien drie. Daarna niets meer.’

‘Is er nog iemand in het gebouw?’ De gelaatsuitdrukking van de oudere agent ging schuil achter een dikke grijze snor.

‘Vrijdagavond mag er niemand in het gebouw blijven. Geen bouwvakkers. Niemand. Behalve ik. Ik ben de nachtwaker.’

‘Waarom denk je dan dat er een schutter rondloopt?’

‘Ik hoorde een harde knal. Het klonk absoluut als een schot. En toen nog twee. Het kwam ergens vanuit de toren.’

‘Misschien bouw materiaal dat omgevallen is?’ De jongere agent knikte naar het gebouw. ‘Zou dat kunnen?’

Miguel begon licht te blozen bij de gedachte dat hij misschien

voor niets paniek had geschopt. Ze liepen de lobby in om alles te controleren, maar hij voelde zich minder zeker dan op het moment dat hij 911 had gebeld. ‘Ik ben er tamelijk zeker van dat ze –’ Hij hield zijn mond toen ze allemaal het onmiskenbare geluid van een dalende lift hoorden.

‘Er was toch niemand, volgens jou?’ vroeg de oude agent.

‘Er is ook niemand.’

‘Nee, dat merk ik,’ zei de tweede agent. Ze liepen door naar een lifthal, waar een groen lampje boven de liftdeuren knipperde ten teken dat er een lift in aantocht was. ‘Er is hier dus wel iemand.’

‘Het gebouw gaat pas over een paar weken open voor de huurders,’ zei Miguel. ‘Er zou hier niemand horen te zijn.’

De agenten haalden hun pistool uit de holster, hielden het in de aanslag en bleven voor de liftdeuren staan. Iets gebukt, voeten ver uit elkaar. Een van de twee gebarde ongeduldig naar Miguel dat hij uit de weg moest gaan.

De nachtwaker deed een stap achteruit en bleef naast een abstracte metalen sculptuur in de blinde achtermuur van de lifthal staan.

Er rinkelde een belletje. De lift deinde iets na bij aankomst.

Zacht sissend schoven de deuren open. Miguel slikte moeizaam terwijl de opening groter werd. Hij probeerde te zien wat er gebeurde, maar de agenten stonden in zijn blikveld en de hoek was te scherp om veel te kunnen waarnemen.

‘Politie!’ riepen de agenten tegelijkertijd. ‘Wapens neer!’

Miguel drukte zich instinctief tegen de muur. Hij kromp in elkaar toen de eerste kogels werden afgeschoten. Er volgden meer schoten. Te veel om te tellen. Zijn oren tuitten zo afschuwelijk dat het even duurde voordat hij beseftte dat de agenten niet meer schoten. Ze hadden hun wapens laten zakken en riepen iets, maar hij verstond er niets van.

De jongste agent praatte in zijn radio. Zijn mond ging open en dicht, maar Miguel kon de woorden niet verstaan. Langzaam maar zeker keerde zijn gehoor terug, zodat hij nog net het staartje

van het New Yorkse politiejargon meekreeg.

Hij begreep bijna niets van wat er werd gezegd. Iets over 'niet-responsief' en dat ze een bus nodig hadden, waarmee volgens hem een ambulance werd bedoeld. Er liep een spoortje bloed over de marmeren vloer, dat een plasje begon te vormen. Hij deed een stap naar voren en zag bloedspetters op de wand van de lift. Nog een stap en hij kon in de lift kijken. Daar kreeg hij onmiddellijk spijt van. Nog nooit van zijn leven had Miguel zoveel bloed gezien.

De lift

34 uur eerder

Vincent kwam als laatste aan. Met grote passen liep hij door de lobby; zijn donkere jas wapperde als een vlag achter hem aan. De andere drie stonden in een ongedwongen groepje bij een leren bank. Ze merkten niet dat hij binnenkwam. Ze waren druk met hun telefoons en stonden met hun rug naar de ingang, verdiept in e-mails en de stilzwijgende vraag waarom ze op vrijdagavond, op het allerlaatste moment, voor een vergadering naar een afgelegen kantoorgebouw in de South Bronx waren geroepen.

Vincent bekeek hen van een afstandje toen hij de lobby overstak. In de loop van de jaren hadden de vier meer tijd met dan zonder elkaar doorgebracht. Hij kende hen bijna beter dan zichzelf. Hij kende hun geheimen. Hun leugens. Er waren momenten waarop hij in alle eerlijkheid kon zeggen dat hij niemand ooit meer had veracht dan deze drie mensen. En hij vermoedde dat dat gevoel wederzijds was. Maar ze hadden elkaar nodig. Hun levens waren lang geleden met elkaar verstrengeld geraakt.

Sylvie had de normale, semichagrijnige uitdrukking op haar gezicht. Met het uiterlijk van een Cosmogirl en haar donkerblonde haar in een knot op haar hoofd om de aandacht naar haar groene ogen te leiden, zag ze eruit als het catwalkmodel dat ze als tiener ook was geweest. Het ergerde haar dat ze voor een onverwachte vergadering werd opgeroepen, terwijl ze eigenlijk moest inpakken voor Parijs, maar dat liet ze niet blijken. IJverig hield ze haar

mondhoeken iets omhooggetrokken. Het was een ingesleten gewoonte, resultaat van haar jarenlange werkzaamheid in een door mannen gedomineerd vak. Mannen konden straffeloos snauwen en kwaad kijken, maar vrouwen moesten sereen glimlachen, ongeacht de provocatie.

Rechts van haar stond Sam, in een donkergrijs pak met wit overhemd en zwarte das. Zijn baardstoppels hadden dezelfde kleur als zijn kortgeknipte haar. De zenuwtrek rond zijn kaak verried dat hij zenuwachtig was, angstig. Vanaf het moment dat zijn vrouw Kim hem tijdens de rit hiernaartoe had gebeld, voelde hij pijn-scheuten. Ze was woedend dat hij de vlucht naar Antigua niet zou halen omdat hij een onaangekondigde vergadering moest bijwonen. Ze haatte het dat zijn werk altijd voorrang kreeg boven haar en de meisjes.

Jules stond iets opzij van de twee anderen en zoog op een pepermuntje om zijn alcoholkegel te verdoezelen. Hij droeg een zacht bordeauxrode-en-marineblauwe zijden das, die zijn donkerbruine zigeunerogen een gloeiende intensiteit gaf. Zijn donkere haar was in de stijl van een filmster uit de jaren vijftig achterovergeborsteld. Hij dronk gewoonlijk wodka omdat die geurloos was en zijn gezicht niet rood maakte, maar nu wees de bloes op zijn wangen erop dat hij alcohol had gehad. De minibar in zijn auto met chauffeur was door de wodka heen geweest en dus had hij het onderweg met whisky moeten doen. De lege flesjes rammelden nog in zijn diplomatenkoffertje.

Terwijl ze op de vergadering wachtten, hadden ze allemaal hetzelfde paranoïde gevoel dat ze naar een afgelegen kantoor waren geroepen om aan de dijk te worden gezet. Hun carrières zouden in stilte worden gesmoord, ver weg van de roddels bij de waterkoeler in het hoofdkantoor.

Zo zouden ze het zelf hebben gedaan als de zaken omgekeerd waren geweest. Een vergadering op vrijdagavond, in een afgelegen kantoor, afgesloten met een afvloeiingsregeling en een getekend en verzegeld geheimhoudingscontract.

Het bedrijf overwoog een ongekende ontslaggolf, en zij waren zich er pijnlijk van bewust dat ze hoog op de lijst stonden. Ze zeiden er niets over tegen elkaar. Ze bleven strak naar beneden kijken terwijl ze op hun telefoons bezig waren en beseften niet dat ze de enigen waren in de lobby. Net zomin als ze veel aandacht hadden besteed aan de bouwkransen en bouwhekken toen ze hier aankwamen.

Sam keek onder het wachten naar zijn bankrekening. De rode cijfers maakten hem onrustig. Hij had die ochtend al het geld van zijn rekening gehaald om de schuld op Kims creditcard te voldoen. Als hij zijn baan verloor zouden de sluisen opengaan. Hij kon het twee tot drie maanden uitzingen zonder werk; daarna zou hij zijn aandelen moeten aanspreken. Dat alleen al zou hem financieel de das om doen. Hij zat tot over zijn oren in speculatieve fondsen. Sommige aandelen waren nu minder waard dan het bedrag waarvoor hij ze had gekocht.

De laatste keer dat hij een zo hoge rekening van een creditcard had gekregen, had hij Kims limiet onmiddellijk verlaagd. Dat ontdekte ze toen haar betaling van elfduizend dollar voor een handtas bij Hermès aan Madison Avenue ten overstaan van al haar vriendinnen werd geweigerd. Ze was diep vernederd. Die avond kregen ze enorme ruzie en met tegenzin had hij haar limiet hersteld. Nu betaalde hij alle rekeningen zonder morren. Ook al moest hij er overbruggingskredieten voor afsluiten. Ook al betekende het dat hij zich permanent op het randje van een hartaanval voelde balanceren.

Sam wist dat Kim niet alleen geld uitgaf om aandacht te krijgen, maar ook uit verveling. Ze klaagde dat hij er nooit was om haar te helpen met de tweeling. Hij had haar erop gewezen dat ze een dienstmeisje hadden aangenomen om haar alle hulp te geven die ze nodig had. Drie dienstmeisjes, om precies te zijn. Drie binnen een tijdsbestek van twee jaar. De derde was een week geleden in tranen weggelopen vanwege Kims grillige buien.

Ze was nooit tevreden met wat dan ook. Als hij haar een platina

halsketting gaf, wilde ze er een van goud. Nam hij haar mee naar Londen, dan wilde ze naar Parijs. Kocht hij een BMW voor haar, dan had ze een Porsche willen hebben.

Hij kon aan haar eindeloze eisen voldoen zolang de vooruitzichten op zijn werk goed waren, maar het bedrijf had een grote klant verloren en sinds Kerstmis deed het gerucht de ronde dat er een reorganisatie op til was. Iedereen wist dat dat een eufemisme was voor ontslagen.

Sam twijfelde er niet aan dat Kim hem zou verlaten als hij haar leefstijl niet meer kon betalen. Ze zou de volledige zeggenschap over de meisjes opeisen en ze met haat jegens hem grootbrengen. Ze vergaf hem zijn meeste misstappen en ze kon zelfs leven met zijn ontrouw, maar mislukking vergaf ze nooit.

Hij hoorde de voetstappen in de grote lobby het eerst. De grote, gehaaste stappen van een man die bijna te laat is voor een vergadering. Sam draaide zich om op het moment dat hun baas arriveerde. Vincents vierkante kaak stond strak en zijn brede schouders verrieden spanning toen hij zonder een woord te zeggen bij hen kwam staan.

‘Je had het bijna niet gehaald,’ merkte Sylvie op.

‘Het verkeer was een ramp.’ Vincent liet zijn hand over zijn jaszak glijden met het dwangmatige gebaar van een man die onlangs gestopt was met roken. In plaats van sigaretten haalde hij een bril tevoorschijn, die hij opzette om de boodschap op zijn telefoon te lezen. ‘Zijn jullie allemaal op de hoogte van het doel van deze vergadering?’

‘De e-mail met de uitnodiging van Personeelszaken liep niet direct over van de informatie,’ zei Sam. ‘Jij zei in je berichtje dat we verplicht waren de vergadering bij te wonen. Dat die voorrang moest krijgen boven alles. Nou, hier zijn we dan. Misschien kun je ons nu vertellen waarom, Vincent? Wat is er zo belangrijk dat ik mijn reis naar Antigua ervoor moet uitstellen?’

‘Wie van jullie heeft al eens eerder een escaperoom bezocht?’ vroeg Vincent.

‘Sta je me nu te belazeren?’ onderbrak Sam hem. ‘Ik heb mijn vrouw dus op haar droomvakantie in de steek gelaten voor een partijtje teambuilding? Dat is bullshit, Vincent. Verdomde bullshit, en dat weet jij ook.’

‘Het duurt een uur,’ zei Vincent rustig. ‘Volgende week vrijdag is het bonusdag. We zijn het er ongetwijfeld allemaal over eens dat we met het oog daarop ons beste beentje voor moeten zetten, vooral in de huidige situatie.’

‘Laten we het maar doen,’ zuchtte Sylvie. Haar vlucht naar Parijs ging om middernacht. Ze had nog tijd genoeg om naar huis te gaan en in te pakken. Vincent bracht ze naar een helverlichte lift waarvan de deuren wijd openstonden. De cabine had spiegelwanden en de vloer was van geelwit marmer.

Ze stapten naar binnen. De stalen deuren sloten achter hen voordat ze zich konden omdraaien.

Sara Hall

Het is opmerkelijk wat een stropdas over een man onthult. Richies Italiaanse zijden das was felrood, met smalle diagonale gouden streepjes. Het was de das van een man wiens arrogantie alleen overtroffen werd door zijn ego.

Eigenlijk hoefde ik niet eens naar zijn das te kijken om te zien dat Richie een eikel was. Dat was onmiddellijk duidelijk toen ik de sollicitatiekamer binnenstapte, met een nerveuze glimlach om mijn matroze gestifte lippen, en hij niet de moeite nam om me te begroeten. Of zelfs maar uit de leren stoel van waaruit hij me zat op te nemen overeind te komen toen ik binnenkwam.

Hoewel ik Richie vanaf het moment dat ik hem zag in de categorie eersteklas etterbak indeelde, wist ik maar al te goed dat ik indruk op hem moest maken als ik kans wilde maken op de baan. Ik stelde mezelf voor en stak vol zelfvertrouwen mijn hand uit. Hij schudde die en kneep er harder in dan nodig was, misschien ten teken dat hij mijn ambities wat werk betrof even makkelijk kon breken als de delicate botjes in mijn hand.

Hij stelde zich voor als Richard Worthington. De derde, welteverstaan. Richie had een kapsel van rond de tweehonderd dollar, elektrisch geschoren wangen en handen die zachter waren dan boter. Hij was achter in de twintig, ongeveer vijf jaar ouder dan ik.

Toen we klaar waren met handen schudden, leunde hij achterover in zijn stoel en nam me ietwat geamuseerd op terwijl ik in de

stoel aan de andere kant van de tafel ging zitten.

Ik vroeg me af wat hij zag toen hij zo naar me keek. Een zenuwachtig pas afgestudeerd iemand met een splinternieuw MBA-diploma dat het papier waarop het geschreven was nog niet waard leek? Of was hij scherpzinnig genoeg om een intelligente en talentvolle jonge vrouw te zien? Met glanzend bruin haar op professionele schouderlengte, ernstige grijze ogen, met een gloednieuw mantelpakje op maat dat ze zich niet kon veroorloven en geleende Louboutin-schoenen die een halve maat te klein waren en haar tenen martelden.

Ik haalde diep adem en probeerde de houding en zelfverzekerdheid uit te stralen die nodig waren om hem te laten inzien dat ik de beste kandidaat was. Eindelijk kreeg ik de kans op mijn droombaan op Wall Street. Ik zou alles doen wat menselijk gesproken mogelijk was om het niet te verknallen.

Richie droeg een donkergrijs pak met bijpassend wit overhemd. Zijn manchetknopen kwamen van Hermès en waren zo gedraaid dat de grote H duidelijk zichtbaar was. Om zijn pols een horloge van Audemars Piguet, dertigduizend dollar, dat aan iedereen die het wilde zien verkondigde dat hij het schoolvoorbeeld van een snelle Wall Street-jongen was.

Richie liet me ongemakkelijk op het puntje van mijn stoel zitten wachten en las mijn cv. Het papier ritselde terwijl hij zijn ogen over de keurig ingedeelde kolommen liet gaan die mijn leven in twee bladzijden samenvatten. Ik kreeg de indruk dat hij het voor het eerst zag. Toen hij klaar was, nam hij me over de papieren heen op met de wellustige uitdrukking van een hoerenloper die de meisjes in een bordeel in Nevada beoordeelde.

‘Je ziet er koud uit. Wil je dat ik de airco uitzet?’ Hij vroeg het een beetje lachend en keek veelbetekenend naar beneden. Van mijn stuk gebracht door de vraag keek ik naar waar hij zijn ogen op had gericht. Zijn blik bleef hangen bij mijn tepels, waarvan de contouren door de stof van mijn topje heen te zien waren. Ik werd onmiddellijk knalrood en zijn scheve lachje veranderde in een volle

grijns. Hij genoot van elke seconde van mijn opgelatenheid.

Zijn opmerking klonk ingestudeerd. Richie had de thermostaat in de kamer opzettelijk op de koudste stand gezet om die fysiologische reactie uit te lokken. Het was een goedkope truc, en ik vermoedde dat hij die al eerder met andere vrouwelijke kandidaten had uitgehaald.

Ik bloosde opnieuw. Hij verkneukelde zich over mijn verlegenheid en liet zijn ogen over de rest van mijn lichaam gaan. Mijn cupmaat en de vorm van mijn over elkaar geslagen benen, zichtbaar onder het glazen tafelblad. Voor hem was ik geen zeer getalenteerde afgestudeerde die voor de firma binnengehaald moest worden. Ik was vers vlees.

Ik deed zo goed mogelijk alsof ik zijn grapje niet doorhad en negeerde zijn indringende waardering van mijn lichaam. Dit was een sollicitatiegesprek en ik zou de sollicitatie hoe dan ook op het rechte spoor houden.

Dagenlang had ik me erop voorbereid, en ik had zelfs onderzoek naar Richie gedaan. Hij had een bachelor van Princeton, maar was nooit verdergegaan en had geen MBA behaald, wat betekende dat hij lager gekwalificeerd was dan ik. Maar hij kwam van een Ivy League-universiteit. Mijn opleiding had landelijk een goede naam, maar was niets vergeleken met het cachet van Princeton.

Met zijn graad van een topinstituut had Richie een gouden ticket voor het leven. En reken maar dat hij dat wist! Waarschijnlijk gebruikte hij zijn netwerk om zijn eerste baan te krijgen en had hij nooit meer achteromgekeken. Dat was zeven jaar geleden geweest, toen de markten oververhit waren en elke kleerkast de ladder van het bedrijfsleven kon beklimmen zolang hij maar niet zo stom was om twee dagen achter elkaar dezelfde das om te doen. En als hij maar connecties had.

Doodnervus zat ik op zijn eerste vraag te wachten. Ik moest goed klinken; ik wist al dat ik er goed uitzag. Ik had zelfs een lening afgesloten voor het op maat gemaakte mantelpak dat ik droeg.